

Kennel Faouziah's informationsblad # 1

Informationsblad om faraohund i allmänhet och kennelns hundar i synnerhet.
Nr 1 - Årgång 1 2020. 20201001. All text, om inget annat anges; Anna Larsson.

Välkommen!

Det är fantastiskt att få uppleva ett ökat intresse för denna enastående ras. Tanken på ett enklare utskick för intresserade har funnit i många år, men aldrig riktigt kommit längre än så. Dock i år, när utbrottet av Covid satt stop för kennelns planerade 20-års jubileum, kändes tiden äntligen rätt!

Kennel Faouziah's – så började det

Första gången jag såg en faraohund var i slutet på 80-talet, under en anställningsintervju på det hundpensionat jag sedan kom att arbeta på under drygt åtta år. Jag var strax under 20 år och drevs till fullo av min längtan efter ett jobb med djur. Jag hade spontanansökt till ett hundpensionat och av en händelse lyckats träffa så rätt att detta var precis när de börjat sin process med att anställa. Mitt hjärta bultade i bröstet när jag gjorde mitt yttersta för att imponera och övertyga om att just jag var det självskrivna valet till att bli deras hundskötare. Intervjun gick bra och efter samtalet skulle vi gå en runda för att titta på faciliteterna. Innan vi lämnade kontoret släppte ägarinnan in sina hundar, ett gäng vinthundar. Vi gick ett varv i den nybyggda kennellokalen och jag drömde mig bort i hur det skulle kännas att arbeta där. Väl tillbaka på kontoret möttes vi av ett virrvarr av vad som fanns kvar av min väska innehållande CV och betyg. Och i mitten, två lyckliga röda faraohundar med öronen på skaft, hoppandes upp och ned, med svansar piskande fram och tillbaka. Jag minns inte riktigt hur jag löste situationen, men något måste jag ha gjort rätt, för jag fick jobbet. Under dessa år lärde jag mig så klart ovärderligt mycket om hund och hundträning. Men det som sedan mest format mitt hundliv därifrån, var att en av dessa faraohundar faktiskt kom att bli min.

Hon kallades Ojoj. Hennes registrerade namn var Antefa's Faouziah och hon fanns egentligen på hundpensionatet för om-

placering. Allt jag vet om hennes tidigare hem var att det var en familj någonstans i norrland som tyckt att hon inte riktigt motsvarat deras förväntningar. Jag tror faktiskt till och med att hon kallats något annat innan hon kom tillbaka till sin uppfödare och sedermera placerades på hundpensionatet. Hon var unghund vid tiden och eftersom jag omgående skickades på allehanda praktiska kurser, var det Ojoj jag lånade med mig som kurshund. Hemma hade jag min egen cairnterrier med diagnostiserat njurfel och redan alltför sjuk för att följa med. Ojoj var en fantastisk hund att träna med, lättlärd och sympatisk och så innerligt snäll. När min cairnterrier Corinne sedermera fick somna in, var det helt naturligt att jag tog över Ojoj och hon blev därmed min allra första faraohund. Detta måste ha varit år 1987.

Jag är ganska säker på att jag omgående insåg att detta var min ras. Jag engagerade mig i rasklubben, började åka på hundutställningar och gick framför allt massor av kurser. Jag tyckte att det var otroligt roligt att berätta om denna ras för alla som frågade och undrade. För frågor fick man i massor. På utställningar och kurser undrade folk vad det var för ras, vad man hade dem till, hur de var. På den tiden var rasen ganska okänd och man blev förvånad om det var fler faraohundar än ens egen anmäld på en utställning, även på någon av de större. Även idag får jag ofta frågor om hundarna och även idag tycker jag att man

alltid är en ambassadör för sin ras, men det är ändå en enorm skillnad mot hur det var då.

Min andra faraohund kom till mig bara ett par år senare. Det var en helt annan typ av omplaceringshund. Hon kallades Ester, namngiven i stamtavlan till Chassellis Halil. När jag fick henne var hon åtta år gammal och jag var hennes tionde hem. Så många omplaceringar sätter ju så klart sina spår och under resten av hennes liv kämpade vi med en del jobbiga saker hon hade för sig. Hon var en notorisk rymmare och en helt tokig stressätare. När jag fick henne var hon extremt överviktigt och utan tvekan den absolut tjockaste faraohund jag någonsin sett. Hon var fullkomligt matfixerad och vi kom att kämpa med just det under resten av hennes liv. Jag har många gånger sagt att om Ester hade varit min första kontakt med rasen, hade jag aldrig skaffat en igen. Men Ester och Ojoj hängde med mig på mina jobb, vi gick på massor av kurser och de var en självklar del av mitt dagliga liv.

På mitten av 90-talet började jag att se mig om efter en faraohundsvalp. Och helst en med lite bättre förutsättningar för utställning och kanske kanske om den var tillräckligt bra, även en valpkull. Till slut bestämde jag mig, på utställningen Stora Stockholm på Älvsjö-mässan 1995, vem jag skulle köpa från och ett halvår senare föddes min tredje faraohund. Jag kallade henne Iris, men hennes registrerade namn var Farao Anubis Isis. Denna tossiga valp växte upp till en genomsnittlig hund. Jag var fortfarande aktiv i klubben och nu tog utställande fart på riktigt eftersom det gick riktigt bra för Iris. Samtidigt fastnade jag för en mycket spännande planerad kull i Finland och tingade en valp därifrån. På den tiden såg importreglerna helt annorlunda ut och för att få importera en hund från något annat land än Norge, behövdes dubbla rabiesvaccinationer och

därefter även kontroll av titerhalt. Det tog tid och var kostsamt med många vaccinationer, blodprover, införseltillstånd och en massa papperarbete. Min Vera föddes 1998, i stamtavlan döpt till Siphra's Tell Me No Lies, men på grund av dåtidens införselregler kom hon till Sverige i början på 1999.

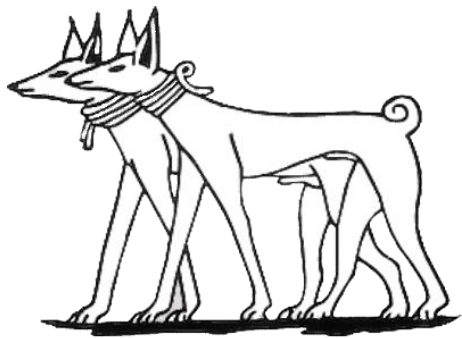


Ch Siphra's Tell Me No Lies

Det var samma år som mitt kennelnamn registrerades. Valet av kennelnamn var inte helt självklart, helst ville jag ha Kalahari till prefix, men det var redan taget någon annanstans inom FCI. Så det blev istället Ojojs registrerade namn som fick stå till grund för mitt kennelnamn. Lite skoj är det dock att jag senare förstätt att faouziah är en lite försvenskad omskrivning av ett arabiskt ord för segerrik eller vinstrik. Jag minns hur stolt jag kände mig när namnet blivit godkänt och i januari år 2000 föddes så äntligen kennelns första kull. Dörren var öppnad och min dröm besannad, jag var nu uppfödare. Resan därefter har varit och är fortfarande oerhört inspirerande, rolig och givande. Men även svår och ibland ledsam. Man blir aldrig fullärd, utan snarare mer och mer ödmjuk inför uppgiften med erfarenhet och under tid. Det finns alltid nya infallsviklar och nytt att lära sig. Men en sak vet jag och det är att den passion jag känner för den här rasen kommer jag att ha med mig livet ut.

Faraohund – en ras för alla?

För att förstå en ras är det bra att se över vartifrån den kommer och vad den ursprungligen används för. Med lite fantasi kan man så klart föreställa sig farao-hunden bland de forntida Egyptens pyramider, obelisker och sphinxar.



Tesem hundar, bildkälla Wikipedia

Men de vindhundslänkande hundar som finns avbildade i det forntida Egypten kallas Tesem, enligt en översättning från den hieroglyfiska benämningen. Det är en mycket vanlig avbildning av hund under den här historiska perioden. Huvudet på dessa Tesem hundar påminner en del om huvudet på farao-hunden, men det finns absolut inga konkreta bevis på att de på något sätt skulle vara besläktade. En populär teori om hur farao-hunden skulle ha kommit till Malta är att fenicierna tog med sig dessa jakthundar från Egypten. Inte heller för detta finns det några som helst historiska belägg. Nyligen DNA undersökningar tyder dessutom på att farao-hunden inte har några direkt prehistoriska rötter, utan istället har utvecklats på Malta i någorlunda modern tid.



Maltesiskt frimärke, tryckt 2001

Faraohunden är Maltas nationalras och heter här kejb tal-Fenek, vilket betyder kaninhund

eller hund som jagar kanin. Enligt tradition har farao-hunden använts för just kaninjakt, där den uthålligt och självständigt jagar över stening och oländig terräng. Tappar farao-hunden bort kaninen går den istället snabbt över från syn till hörsel och lukt. Det är just den här egenskapen som gör farao-hunden extra svår för oss i vårt moderna samhälle att ha lös i skog och mark. När en vanlig vindhund avslutar sin jakt när den tappar sitt byte ur synhåll, övergår nämligen farao-hunden då istället till att spåra det.



Maltesiska jägare med Kejb tal-Fenek, bildkälla The Malta Independent

Faraohunden har uppskattats för sina jakt- och vaktegenskaper över generationer. Detta har medfört att endast riktigt jaktdugliga hundar har sparats och att man endast haft valpar när, och för att, man önskar ytterligare en jakthund. Det finns otaliga berättelser om hur man endast behåller den eller de valpar som visat bäst jaktegenskaper. Detta hårda förhållningssätt till uppfödning känns så klart både grymt och fruktansvärt onödigt, men har också medfört att endast de allra dugligaste hundar tillåts föröka sig. Här har inte funnits utrymme för sjukdomar eller sämre temperament. Då den typen av hund inte har kunnat utföra sitt arbete och därför inte är användbar. Detta skördar vi trots allt frukterna av idag, då vi har en ras som generellt är frisk och atletisk högt upp i åldrarna.

Än idag används farao-hunden till jakt på kanin på Malta. Man jagar som man alltid gjort, med en eller två farao-hundar, en iller och nät. Hunden eller hundarna spårar och jagar kaninen, under skall, tills den oftast försvinner

ned bland de oländiga klippblocken. Illern, som även är försedd med ett litet halsband med en pingla på, släpps då ned i håligheten för att jaga ut kaninen. På andra sidan väntar hunden, alternativt jägaren med sitt stora nät. Det är här rasens förmåga att snabbt skifta mellan synintryck, hörsel eller doftspår verkligen kommer till användning. Samt dess uthållighet och envishet.



Jagande kelb tal-Fenek, bildkälla Wikipedia

1920 exporterades de allra första faraohundarna från Malta till Storbritannien. Det är också utanför Malta som rasen får namnet Pharaoh Hound, eller faraohund. I en artikel i "Hundesport und Jagd", nr 33, skriven så tidigt som 1906 av Dr Carl von Mural, Zurich, hittas benämningen för första gången.

Dessa första hundar bidrog dock inte själva till rasens fortlevnad utanför Malta, det dröjde nämligen ända till 1963 innan den första kullen faraohund föddes utanför Malta. År 1971 kom den första faraohunden till Sverige och den första kullen föddes här 1974.

Faraohunden har en atletisk kroppsbyggnad, den är smidig, kraftfull, stark och rörlig, med ganska raka linjer. De till en början mest iögonfallande dragen är dels den röda färgen, som harmoniserar från nos och ögon till päls och klor, samt de upprättstående öronen.

Faraohunden är en medelstor hund med ett elegant, resligt och alert uttryck. Ryggen är nästan rak och bröstkorgen djup med väl välvda revben. Buken är måttligt uppdragen, inte alls lika mycket som hos många andra vindhundsraser. Bakstället ska vara starkt och muskulöst, med måttlig knävinkel. Som jakthund i Maltas klippiga terräng är det viktigt med spänst, ork och styrka. Det är därför inte svårt att förstå att en alltför kraftig

och tung eller övervinklad hund inte skulle klara av den långa och påfrestande jakt dessa hundar utförde.

Huvudet på en faraohund beskrivs ofta ha formen av en trubbig kil sett uppifrån. Nospartiet är något längre än skallen och huvudets plan är parallella. Det de flesta reagerar på är dock färgen på nosen, som går ton i ton med pälsen. Detsamma gäller ögonfärgen som beskrivs som bärnstensfärgad och även den ska harmonisera med pälsfärg. Faraohundsvalpar har klarblå ögon som sedan mörknar till gröna ungefär runt åtta veckors ålder, för att sedan därifrån sakta ändras till en vacker nyans mellan bärnsten och hasselnöt. Faraohunden har ståndöron, breda vid basen och tunna och stora, som är mycket rörliga. Faraohunden ska ha starka fina vita tänder i ett fulltandat starkt saxbett.



Ch Faouziah's Fabienne

Även klorna på faraohunden har den genomgående rödbruna nyansen. I hemlandet tar man bort sporrarna för att undvika skador i samband med jakt. Här i Sverige är detta förbjudet sedan många år tillbaka. Rasen har ej sporrar på bakbenen.

Färgen hos en faraohund är alltid röd eller djupt röd. Vita tecken är godkända på svanstipp, bröstet, tårna och som en smal vit bläs längst med ansiktets mittlinje. Endast den vita svanstippen är synnerligen önskvärd, då det sägs att den hjälpte jägaren att se sin hund under jakt i skymningen.

Att få en ras som under så lång tid via urval fokuserats på att orka jaga intensivt, med alla sina sinnen, i timmar och som först nu under de senaste 50 till 60 åren kommit att istället försöka passas in i vårt moderna samhälle och med våra förväntningar på hund och dagens hundägandet, har ibland inte alltid varit det

enklaste. Först och främst har faraohunden ett stort rörelsebehov. Tyvärr är den svår att ha lös, då jaktinstinkten är stark. Det blir långa dagliga promenader med hunden plus gärna springa lös i rashage eller på tomten istället. Om faraohunden inte får sitt motionsbehov tillgodosett kommer den att bli jobbig. Detta är en intelligent ras som lätt lägger ihop ett och ett. Har den tråkigt ensam hemma blir den gärna lite av en forskare och plockar kanske isär en och annan pryl för att kontrollera hur de sitter ihop eller om det eventuellt kan vara något kul.



Ch Faouziah's Djoser

De vanligaste frågorna från den som nyligen hittat rasen är dels hurvida de kan vara lösa, ensamma hemma och hur mycket motion eller träning de kräver.

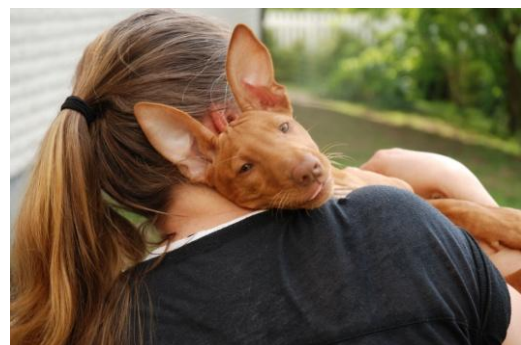
Det är klart att det finns faraohundar som kan gå lösa. Men man ska vara medveten om att detta verkligen krävt massor av hårt arbete. Självklart kan faraohunden vara ensam hemma. Men det är ingen ras för den som bara har lite tid för sitt hundägande. När det gäller hur mycket och hur länge en hund får vara ensam utan tillsyn finns regler för detta i djurskyddslagen. Alla hundar, oavsett ras, måste ju också få lära sig att vara ensamma hemma. För att ensamhetsträningen och sedemera situationen ska fungera bra ska hunden vara välrastad och välstimulerad. En uttråkad faraohund blir lätt jobbig.

Som tidigare nämnts är detta en ras som behöver motion. Detta kan den få via långpromenader, lek i rashage eller på tomten, eller en cykelrunda. Det absolut optimala är ju så klart att variera mellan dem alla. Faraohunden är som sagt en intelligent

ras som gärna hänger med på allehanda kurser och träning. Många tränar och/eller tävlar aktivt i olika grenar; rallylydnad, lydnad, agility, free style, viltspår, nose work och lure coursing. När det kommer till det sistnämnda, lure coursing, kan det dock vara på sin plats att nämna att även om faraohunden fullkomligt älskar denna sport kommer den att öka hundens jaktintresse.

Vill man ha en enkel sällskapshund som inte gör mycket väsen av sig, som ligger tyst under matbordet när familjen stojar och äter middag, som snarkar på vardagsrumsmattan när de tvåbenta tittar på tv efter en lång dag på jobbet, eller som lugnt lunkar med på söndagspromenaden i parken.., då är faraohunden helt fel ras och hundägandet kommer inte bli lyckat.

Men om man vill ha en hund att gå fartfyllda promenader med, en hund som kommer att väcka intresse, en hund som kommer att vara den glada clownen och spralliga spellevinken, en hund som kommer att älska sin familj, som inte vill höra hårda ord, som är intelligent, men ändå kommer att testa sin ägares tålamod. En hund som kommer att vilja vara nära i soffan, en hund som mer än gärna stannar kvar under duntäcket när det regnar och ruskar ute, men som gladeligen kommer att anstränga sig för att ha kul tillsammans med sin ägare på träning och kurser. En fantastiskt rolig och personlig vän som man kan ge motion, tid och stimulans i många år, då ska man skaffa en faraohund!



*En faraohundsvalp kan vara precis hur busig som helst.
Mer om faraohundsvalpen i informationsblad #2*

De första stegen mot ett lyckligt och hälsosamt hundliv!

*Att ha hund skiljer sig relevant från att ha andra husdjur. Din hund kommer att kräva sällskap och umgänge och dagliga promenader. Självlärt är du också skyldig att tillhandahålla god vård och så klart veterinärvård när din hund behöver det. Kurser, träning och tävling ingår också många gånger i ett hundägarskap. Men förutom de mest självklara sakerna såsom mat, kärlek, sällskap, att rastas...
Vad behöver en hund? Varje dag? Varje vecka? Årligen?*

Dagligen -

- **Promenad:** Daglig promenad som är något mer än bara ett "toalettbesök". Växla tempo, plats och terräng. Gå i trappa, hopp över låga staket eller balansera på stock och sten så att hunden får röra på sig ordentligt. Lek eller träna lite.
- **Tandborstning:** Borsta tänderna dagligen, förslagsvis med eltandborste. Använd alltid tandkräm anpassad till hund. Titta i hundens mun samtidigt.
- **Check up:** Ta för vana att dagligen stryka med händerna över hela hundens kropp. Lär känna hur den känns och ser ut, så att avikelser kan upptäckas tidigt.

Veckovis -

- **Långpromenad:** Ordentligt extra lång promenad med träning. Sökövningar och vardagslydnad är bra tips på vad man kan väva in i de extra långa promenaderna. Att springa lös och busa är också uppskattat och en bra fysisk aktivitet.
- **Kloklipp:** Klipp hundens klor en gång i veckan. På så sätt behöver det aldrig klippas mycket utan endast den yttersta toppen av klon och klorna kommer aldrig att blir för långa.

Årligen -

- **Vaccination:** Årlig vaccination. Ett bra sätt att komma ihåg att hundens ska vaccineras är att göra det i samband med hundens födelsedag.
- **Check up:** En årlig check up, till exempel i samband med den årliga vaccinationen. Be veterinären att gå igenom hunden, lyssna på lungor, hjärta, titta på ögon, öron och slemhinnor. Be att få en snabb koll på hundens tänder.

Valpar planeras till våren 2021!

